

ondt nok ved under alle Eventualiteter at holde 8 Aars Mandskab paa Benene, og vi kunne derfor gjerne kaste Hensynet til, at Noget skulde blive Soldat i over 8 Aar, overbord. Derfor har jeg ikke brudt mig om, at man gav Præsterne Afsted efter de 8 Aar. Jeg har fundet det nødvendigt at gjøre disse Bemærkninger, fordi det forekom mig, at den ærede Ordfører gjorde mig Uret ved sin Paa-stand om, at 5 Aar er det Samme som 8, men jeg haaber, at det ærede Thing vil indsee, at dette ikke holder Stik, og at den ærede Ordførers Forhaabninger meget bedre kunne passe paa mine 8 Aar end paa hans 5. Jeg kan derfor ikke negte, at det Meste af hans sidste Foredrag efter min Mening var saameget i Faveur af min Betragtning af Sagen, at jeg ikke kan ønske noget bedre Forsvar derfor end det, den ærede Ordfører gav.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, der nu satte sig, fremhævede en formeentlig Modsigelse i de Uttringer, jeg før fremførte, idet jeg skulde have sagt, at det var ligegyldigt, om man satte 4, 5, 6 eller 8 Aar. Jeg søiede imidlertid til, at det var ligegyldigt overfor Principet, overfor Gjen-nemførelsen af det af ham foreslåede Princip; men jeg har ikke sagt, at det var ligegyldigt for mig eller for Regjeringen eller for Sagen i dens Realitet. Jeg skal ikke her alene fremhæve det Hensyn, at Regjeringen ogsaa maa see hen til, om Sagen kan gjen-nemføres i det andet Thing; det er ikke alene dette, der har Betydning, men Tallet 5 har for det Første, som den ærede Ordfører har anført, en reel Betydning overfor Værnepligts-loven, og dernæst har det en overordentlig Betydning for Regjeringen og Kirkestyrelsen, at de Mænd, den vil ordinere, men som den efter sin Anskuelse ikke kan eller vil ordinere, saalænge de risikere at blive udfkrevne, kunne blive ordinerede i en yngre Alder. Dette vil efter Regjeringens Overbevisning være til Gavn for Kirken og Landet.

Rør: Maa jeg bede om Ordet for en fort Bemærkning.

Formanden: For en fort Bemærkning skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Rør: Ærede Herrer ville nu see, at jeg har fuldkommen Ret i, at det ikke er saa intetsigende, om der staaer 8 eller 5 Aar, thi den ærede Minister har leveret et glimrende Beviis derfor. — Forøvrigt glemte jeg før at svare den ærede Minister paa hans Beklagelse over, at Sagen havde „slæbt sig“ — som han udtrykte sig — gennem Thinget med stor Moisommelighed og med mange og langvarige Forhandlinger. Sa, hvis er Skylden? Har det ikke været den ærede Regjerings? Havde denne ikke kunnet faae denne Sag gennemført længe før, naar den ikke saa haardnakket havde staaet paa, at en ordineret Mand ikke i borgerlig Henseende maatte dele Skæbne med andre Statsborgere? Det er det Princip, hvorpaa Ministeren endnu holder, og som han endog haaber, at alle kommende Regjeringer skulle holde paa. De lange og slæbende Forhandlinger falde altsaa ikke tilbage paa Folkethinget, men paa Regjeringen. (Stemmer: Landsthinget!) ja, og paa Lands-thinget.

J. J. Christensen: Sa, jeg vil ogsaa, ligesom de enkelte Røster, der raabte: „Lands-thinget“, minde det ærede Medlem, der sidst talte, om, at det er jo ikke alene Regjeringen, man i denne Sag har og har havt at gjøre med, men ogsaa Landsthinget. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at han har Ret i, at Regjeringen har ganske vist sin Skyld, men jeg tror, at Landsthinget har maastee ligesaa stor Skyld om ikke større. Jeg kan imidlertid ikke rigtig forstaae det ærede Medlems Standpunkt, at han overhovedet er gaaet ind paa Indrømmelser. Var han aldeles ingen Indrømmelser gaaet ind paa, vilde han ubetinget, at Præsterne skulde være værnepligtige ligesaa fuldt som enhver anden Borger i Staten, saa var hans Stilling reen og stær, og denne Stilling kunde jeg fuldt vel respectere; men da det ærede Medlem dog ikke er gaaet saa vidt, men er gaaet med til at ville frittage dem for Forstærkningen, saa kan der i Grunden ikke